

Hah, nyt naurella haluan

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Hah, nyt naurella haluan,
pipon pantaa löysytellä,
vapaalle vaihtehen vetäisen,
estot poistan poskiltani.
Surkoon murheita hevonen,
sillä riittää päättä siihen,
sillä ei kipu kivistä,
eikä tunnu tuska suuri!

Hih, nyt hienosti hihitän,
annan tulla tukkimatta
naurunrieskoja reteitä,
hihityksen hiutaleita.
Ehkä hiukkasen kutitan
sinuakin saadakseni
naurujuhliimme mukahan,
ilon keittoon kimpassani.

Hoh, nyt hiukkasen hohotan,
löysään tiukkaa palleani,
rintaa röyhistään rutosti,
keuhkot hönkii huohotusta,
silmit sirrilleen menevi,
sekä kasvot kurtistuvat.
Nauru ilmoille tulevi,
ilonsiemen laajan päälle.

Oi, nyt riemuhun repeän,
läskit lelluu vatsallani,
kupeet kummasti kurovi,
sivut kiskoo seljällensä.
Tulee hirveä hohotus,
pääsee paukku puskematta.

Huh, kun tuntuvi hyvältä,
nauraminen mahtavalta,
kera kaikkien kamujen,
toverien vierustalla.
Ilo tarttuvi hihasta,
repii riemu rinnuksista,
hupisaarille hyville,
riemun raikuviin saleihin.